

tes et saadant Udvalg, som to Gange om Ugen afgav Beretning over indkomne Petitioner, idet det var nedsat til ligesom at veie, maale og vrage, hvad der kom ind, og derpaa gjorde Indstillinger, hvor der var særlig Grund dertil. Saaledes ud af Hovedet at skulle svare paa, hvad der vedrører engelske konstitutionelle Forhold, er ikke let, men jeg tilstaar, at det ærede Medlems Meddelelse overraskede mig; thi jeg har aldrig i mit Liv truffet paa dette Udvalgs Navn, og dog har jeg i mange, mange Aar læst Parlamentets Forhandlinger og fulgt den indre Politikk i England. Jeg har nu undersøgt Sagen, og det forholder sig aldeles ikke, som det ærede Medlem har oplyst. Man har nemlig feilet i det, som er Hovedpunktet. Hvis Sindene ikke vare i en vis Bevægelse, ikke over Resultatet af, hvad der for kort siden er foregaaet, men over Formen deraf, saa skulde jeg gaa nærmere ind derpaa, medens jeg nu kun skal holde mig til enkelte Hovedpunkter. Jeg skal da gjøre opmærksom paa, at der er een stor Forskjel, der paa dette Omraade ikke maa glemmes, naar man vil sammenligne engelske parlamentariske Forhold med vore, og det er den, at der i det engelske Parlament er en stor Lovgivningsvirksomhed, som vi slet ikke kjende, nemlig en Virksomhed, der gaar ud paa Meddelelse af alle Arter af Koncessioner. Denne Lovgivning — den saakaldte private Lovgivning, afføder det langt overveiede Antal af Petitioner, som indkomme til Parlamentet, og alle den Art Petitioner gaa ligesom til Udvalget, som beskæftiger sig dermed. Med Hensyn til de offentlige Petitioner, dem, der vedrøre offentlige og almindelige Forhold, findes der i England saa stærke Grændser for Petitionsretten, at man her tillands ikke vilde taale dem. Jeg vil ikke tale om, at der er en hel Del Former, som skulle iagttages: at en Petition ikke maa være trykt eller lithograferet, men nødvendig skal være skreven paa Papiir eller Pergament, og at der er visse Regler for de Former, som skulle iagttages med Hensyn til Indledningen, Slutningen og Underskriften; men jeg skal navnlig fremhæve, at intetsomhelst Andragende til Parlamentet vedrørende Erstatning af Statskassen eller pekuniære Krav kan komme ind for Underhuset uden Regjeringens Samtykke. Denne lille Omstændighed vil strax vise, hvor forskjelligt Forholdene stille sig paa det ene Sted og paa det andet Sted. Smidlertid er det ganske rigtigt, at der eksisterer en Komite for offentlige Petitioner, og denne Komite afgiver to Gange om Ugen sin Beretning; men denne Beretning indeholder ikke det Allermindste, der kunde ligne en Drøftelse af Petitionerne's Realitet. Denne Komite har efter det Værk, som er Hovedkilden til Kundskab om saadanne Forhold — nemlig *Erskines: A treatise upon the law, privileges, proceedings and usage of parliament* — følgende Ting at gjøre. Den skal klassificere Nav-

nene paa Petitionerne, Antallet af Underskrifterne, det almindelige Indhold og det totale Indhold af de Petitioner, der ere indkomne i Løbet af Sessionen. Naar der saa er noget ganske Særligt, Noget, som i høi Grad tildrager sig Opmærksomheden, saa kan Udvalget gaa saa vidt, at det kan lade trykke vedkommende Petition, og dermed er dens Hverv tilende. Petitionsudvalget har ikke det Allermindste at bestille med Realiteten af de indkomne Petitioner og er aldeles uberettiget, har ikke Kompetence til at gjøre nogenformelt Indstilling om Petitionerne's Indhold. Den positive Udtalelse herom findes Pagina 302 i det af mig omtalte Værk, hvor det siges, at siden Republikens Tid i England, altsaa omtrent paa samme Tid, da Genervaldsmagten indførtes her hjemme, det vil sige for omtrent 200 Aar siden — har det været begge Huses Praxis, „to consider petitions in the first instance“ — selv strax at tage Petitionerne under Overveielse — og at henvise Undersøgelsen af dem i særlige Sager til særlige Udvalg. Det er netop den Vej, der er gaaet, og jeg vil minde det ærede Medlem og Andre om, at vi ikke her diskutere Spørgsmaalet om Retten til at indgiive Andragender til Folkethinget, men kun det praktiske Spørgsmaal, om det er hensigtsmæssigt at skabe et staaende Udvalg til at drøfte de Andragender, der indsendes til os, eller om vi skulle vente med et saadant Skridt, indtil der er nogen særlig Opfordring dertil. Det er sagt os af den ærede Drøftør for de Herrer, som have indbragt Forslaget, at den egentlige Anledning dertil er et enkelt Andragende, som er forelagt Thinget. Jeg tror endnu, at den rette Vej at gaa dog er den foreslaaede Nedsættelse af et Udvalg til at prøve dette Andragende; hvis et saadant Forslag kommer frem, vil jeg stemme derfor, men imod nærværende Forslag anser jeg det for rigtigt at stemme, og det hvad enten Udvalget kommer til at bestaa af 9 eller af 15 Medlemmer; thi man vil derved komme til at tillægge Andragender af en vis Bestaffenhed, som indleveres til Rigsdagen, — hidtil have vi ikke havt Opfordring til at gjøre et saadant Skridt — en Betydning, som de ikke have, at vække Forhaabninger, som senere ville blive sluffede, og at slaa ind paa en Vej, som i det Hele ikke er praktisk. Dette er nu min Opfattelse: men jeg siger ikke, at De, som stemme for Beslutningen, ere uretfærdige, ubillige eller noget lignende, fordi jeg har en modsat Mening. Det er den Art Argumenter, som jeg tror, at man ikke skal bruge her i Salen.

J. A. Hansen: Jeg har med Overlæg affholdt mig fra at tage Ordet, fordi jeg ønskede at høre, hvorledes flere ærede Medlemmer betragtede det Andringsforslag, der nu foreligger. Jeg skal strax bemærke, at den ærede Forslagsstillers Moti-